

Sygn. akt VI GC 1207/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

M. G.

przeciwko:

(...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda M. G. kwotę 1 602,22 zł (jeden tysiąc sześćset dwa złote dwadzieścia dwa grosze) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 3 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustępowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 040,47 zł (dwa tysiące czterdzieści złotych czterdzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego w Tychach kwotę 141,92 zł (sto czterdzieści jeden złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem brakującego wynagrodzenia dla biegłego.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1207/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 lipca 2016 roku (data prezentaty Sądu) powód M. G. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1 602,22 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

Powód przedmiotowym pozwem domagał się zapłaty kwoty 1 602,22 zł tytułem zwrotu części kosztów naprawy, kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, wynajętego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki S. (...) oraz kosztów związanych z niewypłaconym odszkodowaniem tytułem pokrycia kosztów holowania uszkodzonego pojazdu.

W dniu 18 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNC 2057/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwane Towarzystwo (...) wniosło sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, że w dacie szkody ubezpieczała w zakresie OC pojazd sprawcy zdarzenia drogowego i w związku z powstałą szkodą przyjęła odpowiedzialność, co do zasady za skutki kolizji drogowej do jakiej doszło w dniu 24 października 2015 r. a wyniku której uszkodzeniu uległ samochód poszkodowanej. Pozwana jednakże stoi na stanowisku, że ustalony przez nią koszt naprawy i wypłacona kwota odszkodowania pozwalały na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji, biorąc pod uwagę zakres uszkodzeń pojazdu. Wyjaśniła, że ustaliła koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu średniej stawki za rbg operacji naprawczych ustalonej dla miejsca zamieszkania użytkownika pojazdu: za prace blacharskie 75 zł netto, za prace lakiernicze 60 zł netto. Pozwana nadto zakwestionowała żądanie w zakresie kosztów holowania uszkodzonego pojazdu. Pozwana zakwestionowała również stawkę za dobę najmu pojazdu zastępczego w kwocie 100 zł netto. Zdaniem pozwanej Powód wycenił swoje usługi w stopniu zawyżonym w stosunku do oferty rynkowej i niekorzystnie dla poszkodowanego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 października 2015 r. samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność A. P. uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Pojazd poszkodowanej po szkodzie znajdował się w stanie technicznym uniemożliwiającym kontynuowanie jazdy, zachodziła konieczność odholowania z miejsca zdarzenia. Usługa ta została wykonana przez pomoc drogową, a po jej wykonaniu wystawiono fakturę VAT nr (...) na kwotę 232 zł brutto. W odpowiedzi na zgłoszone roszczenie pozwany uznał jedynie część roszczenia powoda z tytułu holowania uszkodzonego pojazdu wypłacając kwotę 153,75 zł brutto.

W związku z uszkodzeniem w/w pojazdu poszkodowana zleciła powodowi jego naprawę, a po naprawie wystawiła fakturę VAT nr (...) z dnia 17 listopada 2015 r., na kwotę 7 744,31 zł brutto. Poszkodowana zgłosiła szkodę pozwanej. Ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność za w/w zdarzenie i wypłaciła z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 6 958,34 zł. Pozwana zweryfikowała przedłożoną przez powoda fakturę VAT nr (...) za naprawę uszkodzonego pojazdu pod względem stawek rbg prac blacharskich i lakierniczych weryfikując stawkę za prace blacharskie w wysokości 90 zł netto/rbg do kwoty 75 zł netto/rbg, natomiast stawkę za prace lakiernicze w wysokości 90 zł netto/rbg do kwoty 60 zł netto/rbg. Jednocześnie w związku z naprawą uszkodzonego pojazdu poszkodowanego wynajęła od powoda samochód zastępczy marki S. (...). Przedmiotowy najem trwał 20 dni, a po jego zakończeniu powód wystawił fakturę nr (...) z dnia 17 listopada 2015 r. na kwotę 2460 zł brutto. W odpowiedzi na zgłoszone roszczenie pozwana uznała jedynie część roszczenia, tj. kwotę 1 722 zł. Pozwana uznała okres wynajmu samochodu zastępczego wynoszący 20 dni, zweryfikowała jednak stawkę najmu ze stawki 100 zł netto za dzień najmu, do stawki 70 zł netto za dzień najmu samochodu zastępczego.

Powód M. G. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 24 października 2015 r. wstąpił w prawa poszkodowanego A. P..

Dowód: umowa cesji (k.12-13), decyzja (k.14), potwierdzenie przelewu (k.15,16), faktura (k.21), oświadczenie (k.22), wezwanie do zapłaty (k.23-24), potwierdzenie odbioru (k.25), decyzja (k.26), cennika (k.27), uchwała (k.28, 29), kosztorys (k.30-31), faktura VAT (k.46), cenniki (k.47-51, 85-88), badania warsztatów (k.91-95)

Rzeczywisty, uzasadniony koszt naprawy samochodu S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 24 października 2015 r. za które odpowiedzialność ponosi pozwana - wyniósł kwotę 7 744,31 zł brutto. Przyjęte przez powoda stawki, tj. w kwocie 90,00 zł netto za roboczogodzinę prac lakierniczych oraz w kwocie 90,00 zł za roboczogodzinę prac blacharskich były adekwatne do poziomu wyposażenia technologii warsztatu oraz mieściły się w zakresie średnich przeciętnych stawek jakie występują poza terenem ścisłej aglomeracji (...). Naprawa udokumentowana fakturą (...) przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody. Profesjonalne wyposażenie serwisu blacharsko – lakierniczego umożliwiło wykonanie naprawy zgodnie z technologią producenta.

Dowód: faktura VAT (k.17), kalkulacja naprawy (k.18), pisemna opinia biegłego R. P. (k.73-76). ustna opinia biegłego R. P. (k.130 -132).

Uzasadniona stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego (odpowiadająca klasie B) wynosi kwotę 100 zł netto. Przyjęta przez Powoda stawka w/w wysokości mieściła się w zakresie stawek stosowanych przez inne podmioty zajmujące się profesjonalnym wynajmem samochodów.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k.19), cennika (k.27, 47-51, 85-88), pisemna opinia biegłego R. P. (k.73-76), ustna opinia biegłego R. P. (k.130 -132).

Uzasadniony koszt związany z holowaniem uszkodzonego pojazdu wyniósł kwotę 232 zł.

Dowód: faktura VAT (k.21). uchwała nr XI/90/15 (k. 28), uchwała nr V/17/120/15 (k.), pisemna opinia biegłego R. P. (k.73-76), ustna opinia biegłego R. P. (k.130 -132).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd w całości dał wiarę pisemnej i ustnej opinii biegłego sądowego R. P.. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 7 listopada 2000 roku (sygn. akt: I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4 poz. 64) opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2002 roku, V CKN 1354/00).

Kierując się powyższymi wytycznymi i biorąc pod uwagę pozostały materiał dowodowy sprawy Sąd uznał za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię ww. biegłego. Należy zauważyć, że biegły ten dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii i składania w tym zakresie zeznań, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe pisemnej opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategoriyczny i zostały należycie umotywowane.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą prawną roszczenia powoda jest art. 509 k.c. zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) oraz normach art. 415 k.c., 436 § 2 k.c. i art. 822 k.c. Przy czym przepis art. 19 przywołanej ustawy o ubezpieczeniach, analogicznie do treści art. 822 § 4 k.c. przyznaje poszkodowanemu roszczenie bezpośrednio od ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

Stosownie do treści art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Spornym pomiędzy stronami natomiast okazała się wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego, uzasadniony koszt naprawy samochodu poszkodowanej oraz uzasadniony koszt związany z holowaniem pojazdu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do uzasadnionych kosztów naprawy samochodu S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 24 października 2015 r., należy wskazać, że szkoda może zostać naprawiona w drodze restytucji, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony przedmiot doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem.

Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 §2 k. c.) poszkodowany może domagać się od podmiotu odpowiedzialnego odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Nie można w tej sytuacji przyjąć, że poszkodowany może domagać się jakichkolwiek poniesionych kosztów prac naprawczych. Z oczywistych względów nie mogą to być koszty prac naprawczych, które służyły do poprawienia standardu uszkodzonego przedmiotu, a więc do podniesienia jego stanu technicznego w porównaniu ze stanem przed wyrządzeniem szkody, nawet wówczas, gdy ubezpieczyciel nie kwestionował przedmiotowego zakresu naprawy ani jej metody. Również w sytuacji, w której koszty naprawy poniesione zostały jedynie w celu przywrócenia istniejącego przed uszkodzeniem stanu używalności przedmiotu, powstaje potrzeba odpowiedniej selekcji takich kosztów i ich odpowiedniej weryfikacji na podstawie zobiektywizowanych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03).

W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 1970 roku., II CR 371/70, wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00). Świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy uszkodzonego przedmiotu) nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 1971 roku, III CRN 450/70).

Za "niezbędne" koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego przedmiotu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń. Kosztami natomiast "ekonomicznie uzasadnionymi" są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot dokonujący naprawy. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny stosowane przez wybrany podmiot odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego podmiotu mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten podmiot. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie

kompensowałyby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot dokonujący naprawy były wyższe od przeciętnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03).

Ustalenie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 24 października 2015 r. - wymagało powzięcia wiadomości specjalnych, tj. dowodu z opinii biegłego sądowego.

Powołany w sprawie biegły wskazał, że przyjęte przez powoda stawki, tj. w kwocie 90,00 zł netto za roboczogodzinę prac lakierniczych oraz w kwocie 90,00 zł za roboczogodzinę prac blacharskich mieściły się w zakresie średnich przeciętnych stawek jakie występują poza terenem ścisłej aglomeracji (...). Sąd w całości przychylił się do opinii biegłego, a jej wnioski przyjmuje za swoje w zakresie wiadomości specjalnych. Zatem naprawa udokumentowana fakturą nr (...) przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody.

Zatem nie sposób zgodzić się z twierdzeniem pozwanej jakoby zasadnym było stosowanie przez nią stawek, tj. za prace blacharskie 75 zł netto oraz za prace lakiernicze 60 zł netto.

Sąd nie mógł zgodzić się również z zarzutem pozwanej, tj. co do kwestionowania wysokości stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego należącego do klasy B, przyjętej przez powoda. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie wynika, iż przyjęta przez powoda stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego (należącego do klasy B) tj. 100,00 zł netto odpowiadała stawkom stosowanym na rynku lokalnym właściwym dla miejsca zamieszkania strony poszkodowanej.

Zatem w ocenie Sądu dokonana przez pozwaną korekta nie znajduje odzwierciedlenia w zasadzie pełnego odszkodowania.

Należy również wyjaśnić, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałyby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy (którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów) byłyby wyższe od przeciętnych. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) stwierdził, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej.

Warto również zwrócić uwagę również na fakt, że samochód został wynajęty bez limitu kilometrów, bez konieczności zapłaty kaucji, co wpłynęło na ukształtowanie stawki za dobę najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie.

Tym samym przyjęcie przez pozwaną tezy jakoby stawka 100,00 zł netto za najem pojazdu klasy B była w powyższej sprawie zawyżona w żaden sposób nie mogła się ostać zważywszy na fakt, że zastosowana przez powoda stawka jak najbardziej mieściła się w granicach stawek stosowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze w tej klasie tj. klasie B na rynku lokalnym (woj. (...)).

Sąd za zasadne uznał również żądanie powoda w zakresie kwoty 123,00 zł tytułem przygotowania pojazdu do oględzin. Należy bowiem ocenić, że poniesienie tego wydatku przez powoda pozostawało w tzw. bezpośrednim związku przyczynowym ze szkodą, przewidzianym w art. 361 § 1 kc. Należy wskazać, że przygotowanie pojazdu uszkodzonego było konieczne w celu dokonania oględzin przez rzeczoznawcę na zlecenie pozwanego celem ukazania wszelkich uszkodzeń, w tym znajdujących się pod zewnętrznymi elementami karoserii. Potwierdził to również biegły, który wskazał, że warsztat naprawczy w celu przygotowania pojazdu do oględzin wykonał czynności demontażowe i montażowe, które musiały zostać ponownie wykonane podczas naprawy pojazdu, przeprowadzonej w terminie późniejszym.

Nadto zdaniem Sądu informacja przekazana przez pracownika pozwanej w rozmowie telefonicznej z poszkodowanym o możliwości zorganizowania wynajmu pojazdu zastępczego nie stanowiła oferty wynajmu pojazdu zastępczego w rozumieniu art. 66 § 1. k.c. a jedynie miało charakter informacyjny.

Należy zauważyć, że oferta powinna wyrażać stanowczą wolę zawarcia umowy. Oznacza to, że wyrażona w niej propozycja zawarcia umowy powinna być tak sformułowana, że do zawarcia umowy potrzebne jest wyłącznie oświadczenie o przyjęciu oferty wprost.

Nie ma znaczenia, jak taka propozycja została przez oferenta nazwana (S. Rudnicki (w:) S. Dmowski, S. Rudnicki, Komentarz, 2007, s. 299). Co więcej w judykaturze wyrażony został pogląd, zgodnie z którym prawidłowe odróżnienie oferty od zaproszenia do zawarcia umowy wymaga przeprowadzenia oceny, czy w konkretnym wypadku do potencjalnego kontrahenta kierowana była informacja o możliwości zawarcia określonej umowy i płynących z niej korzyściach, czy też sprecyzowana została jednoznaczna propozycja zawarcia z nim określonej umowy. Pierwsza sytuacja odpowiadać będzie zaproszeniu do zawarcia umowy, drugą należy już kwalifikować jako ofertę (wyr. SN z dnia 17 czerwca 2010 r., III CSK 297/09, Lex nr 852669).

Oferta powinna również określać istotne postanowienia proponowanej umowy. Przez to pojęcie należy rozumieć przedmiotowo istotne elementy umowy (*essentialia negotii*), a więc te postanowienia, które decydują o istocie danej umowy, indywidualizują ją pod względem prawnym spośród innych umów. Bez ich określenia dana umowa nie może dojść do skutku.

Rodzaj i zakres istotnych postanowień umowy zależy od tego, jaki stosunek prawny ma ona kreować. Przede wszystkim istotne znaczenie ma to, czy jest to oferta zawarcia umowy nazwanej, czy nienazwanej. Jeżeli dotyczy ona umowy nazwanej, postanowienia przedmiotowo istotne określone są przez ustawę.

W każdym przypadku konieczne jest określenie wszystkich postanowień przedmiotowo istotnych dla danej umowy. Z rozmowy przeprowadzonej przez pracownika z poszkodowaną wynika jedynie, że pozwana mogłaby zorganizować najem pojazdu zastępczego oraz wskazała jaką stawkę akceptuje w przypadku wynajmu komercyjnego. Rozmowa ta natomiast nie precyzowała na jaki okres będzie wynajęty, czy pojazd będzie posiadał pełne AC, czy przewidziany jest udział własny poszkodowanego w razie szkody, czy przewidziana jest kaucja zwrotna za wynajem pojazdu, czy przewidziany jest limit km.

Nadmienienia wymaga również fakt, że wysokość czynszu najmu jest jednym (ale nie jedynym) z przedmiotowo istotnych elementów umowy. Sama wysokość czynszu najmu nie indywidualizuje umowy w sposób wystarczający. Z punktu widzenia poszkodowanego – najistotniejszym elementem umowy jest czas wynajmu – gwarantujący mu możliwość korzystania z pojazdu zastępczego na pełny czas naprawy.

Wobec powyższego zarzuty pozwanej dotyczące naruszenia obowiązku minimalizowania szkody przez poszkodowanych w żaden sposób nie mogły zostać uwzględnione

Dotychczasowe rozważania w sposób analogiczny odnoszą się również do stawek zastosowanych przez powoda w przypadku holowania pojazdu. Jak wynika z opinii biegłego średni koszt ryczałtowego holowania samochodu w obrębie niewielkich odległości wynosił między 150 zł – 200 zł. Kwota przyjęta przez powoda mieściła się zatem w przeciętnych kosztach holowania.

Zatem zarzut pozwanej również w tym zakresie nie mógł się ostać.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na podstawie [art. 509 k.c.](#) i art. 34 ust. 1 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w zw. z [art. 436 § 2 k.c.](#) i w zw. z [art. 415 k.c.](#) oraz w zw. z [art. 361 § 1 i 2 k.c.](#)

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł w pkt. II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie [art. 98 i 99 k.p.c.](#) Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że powództwo wobec pozwanego było zasadne w całości.

W punkcie trzecim wyroku Sąd, na podstawie art. 113 ust. 1 uksc, stosownie do wyniku sporu, nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego w Tychach od pozwanej kwotę 141,92 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego, którego wartość przekroczyła uiszczoną zaliczkę.

SSR Jolanta Brzęk